

Ciprian Porumbescu

Nina Cionca

(continuare din pagina 3) Mitul și eroul se încheagă. Ciprian întrupează respirația colectivă a timpului său și dorul de împlinire al voinței naționale. Astfel, viața și opera sa au câștigat dimensiune politică și socială. Dar și epoca în care i se crează imaginea de erou romantic oferea o stare de spirit prielnică. Era pe atunci un dor de ideal, de puritate, de frumos în sens de armonie, patriotismul era o virtute, steaua lui Eminescu strălucea clară pe cerul patriei. Acesta avea în muzică un frate mai mic, dar *frate!* Profilul lor sufletească se aseamnă și nu rareori portretele lor erau alăturate în casele intelectualilor români. Muzica lui Ciprian are o valoare specifică, fiind directă și neforțată, bogată în nuanțe și, mai presus de toate, accesibilă și autentică. Muzica lui se adresează marelui public, e înțeleasă și de intelectual, și de omul simplu, fără a fi prin aceasta o „muzică ușoară”. Strâns legată de viața lui, muzica își exprimă astăzi autorul. Ea cucerește cum cucerea el, prin simțirea adâncă și dragostea pentru frumos. E blândă, plăcută, duioasă – ca să cităm numai câteva din însușirile sufletești ce apar în portretul spiritual al compozitorului, schițat de contemporanul și bunul său prieten Constantin Morariu:

Cu chipul său falnic, cu firea sa foarte simpatcă, Ciprian magnetiza pe oricine, astfel că puterii lui atractive nu-i putea rezista nimeni, îl caracteriza, cu deosebire, simțirea adâncă și dragostea fierbinte pentru tot ce era frumos și nobil.

Era blând, plăcut la vorbă, foarte onest, de o rară bunătate, duios, chiar și atunci când părea revoltat.

Ce a mai rămas din Ciprian Porumbescu astăzi în conștiința poporului român? Mai ales *Balada* și – pentru cei ce se trezesc la 5 dimineața – *Tatăl nostru*, cât timp va mai fi, pe programul de radio „România actualități”. Tocmai pentru acest fapt, de teama că așa cum ne pierdem identitatea, dispare și amintirea unei personalități luminoase care credea cu putere în sufletul nealterat al neamului, purcedem la această aducere aminte.

(...) Trecut-au anii... și Ciprian Porumbescu a devenit cel mai cântat compozitor al nostru. Mai recent, *Balada* lui a cucerit publicul meloman de pretutindeni, fiind îndrăgită până în țări îndepărtate, precum China sau Japonia (unde i s-a publicat o monografie [Takeuchi Shoko, *Balada de dor. Biografia autentică a lui Ciprian Porumbescu*, Ed. Chopin, Tokio, 2004, 205p] cu un disc ce cuprinde *Balada*, și piesele *Reveria* și *Dorul*, iar Atsuko Temma, renumita violonistă japoneză, cântă *Balada* ca bis în programele sale și a imprimat un disc cu acest titlu).

Unul dintre cântecele patriotice cu mare răspândire după moartea autorului – e vorba de *Imnul Unirii* („Pe-al nostru steag e scris Unire...”) – a devenit imnul național al Albaniei, pe versurile poetului Aleksis Stavri Drenova, albanez din România. [Spre deosebire de români, albanezii și-au păstrat imnul până astăzi (cf. *Magazin istoric* nr.10, 2004)]. Iar *Tricolorul*, care a fost încă din timpul vieții compozitorului imnul tuturor societăților studențești române din Cernăuți, îndrăgite mai apoi de regele Carol II, a devenit imn al Străjeriei, organizație de elevi, înființată de rege. Îl cântau și soldații, îl cântau și sportivii la orice concurs, când se înălța drapelul României. Mai târziu, a devenit imn național al nostru, cu textul schimbat. Cu versurile originale ale compozitorului se mai cântă acum doar la Stupca, unde, prin grija părintelui Leonte Galeș, se comemorează an de an ziua morții lui Ciprian. Îl cântă elevii școlii din sat, dar și cântăreții bisericești, oameni în vârstă, care-l știu din vremea când erau școlari.

La umbra teiului uriaș ce-i străjuie mormântul, pe crucea de piatră, stă scris sub culorile neamului:

*Iar când fraților, m-oi duce
De la voi și-o fi să mor,
Pe mormântul atunci să-mi puneți
Mândrul nostru Tricolor!*

Pagina 5 (Poarta Schei):

Ion Drăgușanul,
Despre Breaza în 1843

Traseul de lectură:

